

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 560: Không Và Hữu Vốn Dĩ Đồng Thời, Không Thể Tách Rời

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 048)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Không và Hữu vốn dĩ đồng thời, không thể tách rời.】

Tánh và Tướng là một chứ không phải hai, Thể và Tướng xưa nay chưa từng xa rời. Do đó có thể thấy, phương pháp mà Đức Phật dạy cho chúng ta hoàn toàn tương ứng với Tự tánh. Trong tâm không một tơ hào chấp trước, đó là tương ứng với Thể; trong cuộc sống, mọi việc chúng ta đều làm rất viên mãn, đó là tương ứng với Tướng và Dụng, điều này gọi là thuận Tánh, thuận Tánh chính là tùy thuận Pháp tánh. Tùy thuận Tự tánh là đời sống của chư Phật và các vị Đại Bồ Tát; ngày nay chúng ta học tập theo cách này, chính là đang sống đời sống của Phật Bồ Tát. Phàm phu đã mê mất Tự tánh, vì mê mất Tự tánh nên hành vi trong đời sống của họ trái ngược với Tự tánh, họ không thuận Tánh. Không thuận Tánh chính là chấp Tướng tu phước, chấp Tướng tạo nghiệp, thế là Tự tánh hiện Tướng, hiện ra Tướng gì? Hiện ra Tướng lục đạo luân hồi. Cái Tướng này làm sao hiện ra được? Chính là do nghiệp lực của chúng sanh biến hiện ra. Nếu tất cả đều tùy thuận Pháp tánh, thì Tướng được hiện ra, trong kinh Phật gọi là Nhất Chân pháp giới. Thế giới Tây Phương Cực Lạc, cõi Y báo và Chánh báo trang nghiêm mà quý vị đọc trong kinh, đó chính là lìa Tướng mà hiện ra, do Tự tánh hiện ra. Quý vị đọc kinh Hoa Nghiêm, phần mở đầu kinh Hoa Nghiêm có mười một quyển rưỡi kinh văn, rất dài, tức là từ quyển thứ nhất mãi cho đến nửa phần đầu của quyển thứ mười hai, tổng cộng có mười một quyển rưỡi kinh văn, nói rõ về Y báo và Chánh báo trang nghiêm của Phật Tỳ Lô Giá Na, đó chính là giới thiệu thế giới Hoa Tạng. Cho nên người xưa nói: “Không đọc Hoa Nghiêm, không biết được sự phú quý của nhà Phật”. Sự phú quý của nhân gian và cõi trời, nếu đem so với những gì nói trong kinh Hoa Nghiêm thì cách biệt quá xa, không thể sánh bằng, đây là sự phú quý của việc thành Phật. Nhưng quý vị phải hiểu rõ, sự phú quý ở thế gian bao gồm cả cõi trời, mà bậc có phước báo lớn nhất trên cõi trời chính là Đại Phạm Thiên

Vương. Phước báo của Đại Phạm Thiên Vương từ đâu mà có? Do tu mà có. Phước báo của hết thầy chúng sanh trong ba cõi, sáu đường đều là do tu mà có, là do đoạn ác tu thiện mà có được. Sự phú quý của chư Phật, Bồ Tát ở thế giới Hoa Tạng, thế giới Cực Lạc không phải do tu mà có, điểm này quý vị phải hiểu rõ, vậy từ đâu mà có? Do Tự tánh biến hiện ra. Lục tổ Huệ Năng đại sư nói rất hay: “Nào ngờ Tự tánh, vốn tự đầy đủ; nào ngờ Tự tánh, hay sanh vạn pháp”, là do Tự tánh một cách tự nhiên biến hiện ra.

Tất cả chúng sanh chúng ta đều có Tự tánh, tất cả chúng sanh đều có Nhất Chân pháp giới, rất đáng tiếc là, do quý vị khởi vọng tưởng, sanh chấp trước; bởi vì vọng tưởng, chấp trước, đã biến Nhất Chân pháp giới của quý vị thành mười pháp giới. Tại sao Nhất Chân pháp giới lại biến thành mười pháp giới? Là do chính quý vị biến ra, không phải người khác biến ra bắt quý vị phải gánh chịu. Việc giải quyết triệt để vấn đề này, tự mình biến ra thì vẫn phải tự mình giải quyết, người khác không thể thay thế quý vị giải quyết được, tục ngữ nói “người cỡi chuông phải là người buộc chuông”, sự việc chính là như vậy, không có bất kỳ người nào có thể giúp đỡ quý vị, có thể thay thế quý vị giải quyết, nhất định phải dựa vào chính mình. Bây giờ chúng ta đã làm rõ đạo lý này rồi, lý là gì? Vốn dĩ là Nhất Chân pháp giới, biến nó thành mười pháp giới, biến thành sáu đường, biến thành ba đường ác, đều do chính mình biến ra; dùng cái gì để biến? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tham, sân, si, mạn, chính những thứ này đang biến. Phật giảng rõ ràng đạo lý này cho chúng ta, chỉ cần chúng ta đem tất cả những thứ có thể biến hiện này thả đều buông xuống, thả đều buông bỏ, thì nó lại biến trở về, lại biến thành Nhất Chân pháp giới, Nhất Chân pháp giới liền hiện tiền. Nhất Chân pháp giới là vốn có, mười pháp giới là hư vọng, là giả; do quý vị có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì nó mới có; rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, thì mười pháp giới liền không còn. Vĩnh Gia đại sư giảng rất hay: “Giác rồi không không, không Đại Thiên” (*Giác hậu không không vô đại thiên*). Thế nào gọi là giác? Tất cả buông xuống thì giác rồi, có một tơ hào không buông xuống được, thì không giác, đó chính là mê. Bát Nhã là giác, Bát Nhã giác bằng cách nào? Liệt tất cả Tướng. Cho nên nói với quý vị, làm việc tốt không bằng vô sự; vô sự thì quý vị đã giác ngộ, còn bận lòng bám chấp vào việc tốt tức là quý vị đã mê, điều này quý vị nhất định phải hiểu cho thật rõ.

Cho nên thuở trước, vào thời xa xưa ở Trung Quốc, các vị chức sự trong Tùng lâm tự viện, như Trụ trì, Đương gia là những ai? Đều là Phật Bồ Tát tái

lai. Các ngài phải tiếp đãi, các ngài phải làm việc; mặc dù các ngài làm việc, nhưng trong tâm các ngài thanh tịnh sạch sẽ, các ngài không chấp trước, là bậc tái lai! Phàm phu chúng ta đến tự viện làm thanh chúng, Phật Bồ Tát đến để chăm sóc chúng ta, giúp đỡ rèn luyện chúng ta, làm sao lại không thành tựu cơ chứ, cho nên người làm chức sự không phải là phàm phu. Do đó có thể thấy, người có thể đảm đương làm những việc tốt cũng không phải là phàm phu, người làm việc tốt là ai? Là chư Phật, Bồ Tát. Có lẽ quý vị sẽ hỏi: Thừa pháp sư, Ngài nói lời này có bằng chứng không? Có! Năm mươi ba lần tham học trong kinh Hoa Nghiêm chính là bằng chứng. Năm mươi ba lần tham học là năm mươi ba vị Pháp thân Đại sĩ, đó không phải là người thường, các ngài thị hiện trong xã hội này ở đủ mọi ngành nghề, mỗi ngày siêng năng cực nhọc vì hết thầy đại chúng mà làm việc tốt, đó mới thực sự là làm việc tốt. Bản thân các ngài thì sao? Tâm địa thanh tịnh sạch sẽ, mảy trần không nhiễm, đó gọi là sự nghiệp của Bồ Tát. Do đây có thể thấy, sự nghiệp Bồ Tát không phải chỉ riêng người xuất gia đảm nhiệm chức sự trong Tùng lâm tự viện mới có phần, mà người tại gia làm bất cứ ngành nghề nào cũng có phần, chỉ cần quý vị giác ngộ, chỉ cần quý vị đi làm mà hết thầy đều không chấp trước, thì đó chính là sự nghiệp Bồ Tát. Nếu quý vị làm những công việc này mà trong tâm không thanh tịnh, quý vị có phân biệt, có vọng tưởng, có chấp trước, thì sai rồi. Cho dù quý vị có làm tốt đến đâu, vừa rồi đã nói, đó cũng chỉ là tu một chút phước báo cõi trời người, phước báo hữu lậu trong ba cõi. Nếu làm sai, làm lệch lạc, thì đó là quý vị đang tạo tội nghiệp, quả báo chiêu cảm chắc chắn sẽ ở trong ba đường ác. Sự việc này, chúng ta quyết không thể coi thường, nhất định phải vô cùng cẩn trọng, hết sức thận trọng để mà sinh sống, để mà trải qua ngày tháng, hy vọng chúng ta trong đời này thành tựu được đạo nghiệp.